

לימוד לפרשת מסעי: לבחור את השם

**אמר להם: צאו וראו איזוהי דרך ישרה שידבק בה האדם.
רבי אליעזר אומר: עין טובה.
(פעינה אבות ב' ע')**

בגישה של התורה ושל חכמים ל"עין טובה", יש חידוש גדול.

אנו רגילים לחשוב שהעין היא איבר פסיבי. העין קולטת את המראות שהיא רואה, ולא מעבר לכך. אולם המושג "עין טובה" והיפוכו - "עין הרע", מלמדים שהעין היא איבר פועל. הצורה שבה אדם מתבוננת על המציאות משפיעה על המציאות ולא רק קולטת ממנה. הדבר הראשון המובא במשנה כ"דרך ישרה" הוא עין טובה, זו הדרך שבה יכול אדם לדבוק בטוב ולפעל טוב בעולם. הרמיה היא הלחן שדרכו אנו פוגשים בעולם. על כן עין טובה קולטת את הנתונים שבעולם לטוב, ועין רעה לרע. זה המפתח המפגש הראשון, ולכן בו פותחת המשנה. עין איננה כלי אובייקטיבי, הקולט את הנתונים כמו שהם. אילו היה כך, לא היה ניתן לדבר על עין טובה או רעה. המושג "עין טובה" מלמד שהאדם קובע את המציאות שהוא רואה. כאשר אדם מביט על המציאות בעין טובה ומאפש את הטוב בכל דבר - הוא מעצים את הטוב ויוצר טוב בעולם. דוגמא לכך חזונית פעם אחת בנשיעה ארוכה במונית. הנהג דיבר ובעצם פרס את השקפת עלמו. יש נהגים שעבורם כל נשיעה היא מלאכה. כל המחזור - אויב כל טסע - שקרן. אם הטסע מבקש מהנהג לעבור כדי להוציא סספ מכספומטן, הנהג כועס עליו ועובר לו בפרצוף חמוץ. כל הנשיעה מלווה במתן בעינות, גם הטסעים אשים בכך, הם מחכים שהנשיעה תסתיים ואינם רוצים לשוב שנית לנהג זה. אנו, כך מספר לי הנהג, עובד הפוך. כל דבר שבא - אני מקבל בשמחה. כל המחזור - הזדמנות לטוב. כל לקוח - מלך. אני מציע לו שאקח עבורו את המסען לקומה העליונה, עוצר בשמחה היכן שהוא מבקש - הכל בכיף. הלקוחות מרוצים, וגם אני מרוצה. רבים מהלקוחות מבקשים ממני כרטיס ביקור ומזמינים אותי לנסיעות נספות, כך אני מרוח פעמיים - גם אי בשמחה ובכיף, וגם זוכה לנסיעות רבות ולברכה בפרנסה. ההתייחסות שלך לכביש ולהפתעות שהוא מזמן - תלויה בעין דרכה אתה מתבונן. עין טובה תוליד לך נשיעה שמחה, ועין רעה - כעס ומתח. אותו נהג לא הכיר את דברי הזה"ק שהזכרנו לעיל, אף כי הוא אי אמתם. הוא הרגיש שכאשר אדם נכנס לעולם של עין רעה - זה פועל עליו, והוא מקבל מן הרע הזה. לכן צריך האדם לדבוק בעין הטובה, לראות את העולם בהרמוניה ובידידות, ולא במלחמה. והרב יהושע ויצמן, ישיבת ההסדר מעלות יעקב

איזה לש אתה נותן למסעי? / החמק היומי, פרשת מסעי / סיון רהב-מאיר:

פעם פרצה לריפה ליד בית מסלון לבו היינו בלבת והיינו לריכים לכן את החדר, יחד עם היסדים הקטנים. כעבור כשעה הלריפה כובתה, חצרנו למסלון, ניסיתי להרגיע אותם ונשארתי בתחולה לצו הייתה חוויה מבהילה עבור כולנו. כעבור כמה שעות נסענו ברכב באותו אזור, ואחד הקטנטנים הנביע מהמולב האחורי עם המסלון ואמר: "יו, פה זה המקום לבו היה לנו כיון, רכנו החולה עם כל המסלון!". אנחנו נותנים שמות למסעות חיינו. יש משמעות לעובדות היבלות אבל הפרלנות לטנו קובעת המון. האם המסע לאנחנו עוברי כרגע הוא כילסון או הלכחה? פזיחה עלומה או הצדמות נהדרת למאוד? אנחנו מחמלים. הפרלת הלבוע, פרלת מסעי, מתוארים 42 המסעות להעם עבר במזבר סיני. הפרלן רבנו בחי" כתב לפני כ-200 שנה בספרו, לשכל המקומות האלה להעם עבר, לא היה אפילו לש קודם לכן. המזבר היה ריק, בלי נקודות ליון. מי לקבע את השמות הוא עם ישראל. "הכוח לבי הכוונה", לדבריו. כלבני ישראל היו למחיים ולדקים, טובים ומאמינים, אך קראו למקומות בשמות כמו "מתקה" או "הר לפר", כסומר מתיקות וליפור. אבל כלהמלב הרוחני התדרדר, כתוב למקומות להעם עברו קיבלו שמות כמו "חרדה" או "מרה", מקומות לש חרדה ומרירות. ההחמלה במידה רבה בידינו. איפה אנחנו רוצים לחנות? מה השמות לאנחנו נותנים למסעות חיינו?

**"פעם עוצלה לא עסתיים לעולם, הקילו מעטרים כן. אך הזמן נשאר הקוק בתוכך
הופך חלק פעך.
בסוף המסע אינני מרגיש ענינה,
אלא יותר אסיר תודה.
כאילו עשהדך עברה בתוכי ולא אני בתוכה."
(אברהם חלפי)**